

Hulda Karolius,

Finnsnes

Det kom jo ikke uventedes netop budskapet om Huldas død den 3die ds.

Men, skjønt likesom ventende paa dette hver dag nu i det sidste, så føles det allikevel saa underlig og tungt at maatte si det: Hulda er død.

Hun var jo iblandt os like til det sidste. Skjønt yderst svak. Hun ha en ubrødelige vilje til at leve. Og det var tilsyneladende denne kamp hun førte — for livet mot døden — som gjør at vi, hendes venner og slektninger staar nu tilbake med saa dyp sorg og medfølelse over dette ungfriske liv, som saa tidlig matte slukkes. Som hun sa, da hun for akkurat 4 uker siden deltok i en jubileumsfest: „Jeg har aldrig følt lysten til at leve, som nu!”

Men se — hun maatte slaa følge med den gjest, som saa ubønhørlig hadde søkt ind til hende: døden

Men Hulda var ogsaa færdig, reiseferdig. Helt siden ifjor i disse tider, da hendes søster Hansine døde, hadde hun fuldt greie paa sin sykelige tilstand. Og gudhengiven som hun altid før hadde vært, faldt det hende dog vist ikke saa vanskelig at gjøre op sit regnskap. Hun var jo så godt som hele tiden fortrolig med hvad enden skulde bli. Tæringen slap hende aldrig. Den mindet hende stadig om hvad som forestod. Det gik hver dag nedad. Til sidst var hun dog glad og tilfreds over at få dø. En følelse som alle virkelige Guds barn har, naar verden forlates. Og vi har lov at tro, at hun var et Guds barn.

Saa signe da Gud det kjære minde vi har igjen etter hende. Og vi ønsker og ber, at Gud maa lette sorgen for hendes nære og fjerne slægtninger, som og for hendes store og varme vennekreds.

Hulda Karolius blev bare 26 aar. Efter at hun i 1910 gik ut fra Levanger lærerskole, virket hun en tid som guvernante. Senere som lærerinde i Hadeland (ved Randsfjorden). Fra 1913 virket hun som lærerinde i Lenvik, et aar som konstituert ved og paa Gibostad, indtil hun i 1914 blev fast ansat ved Vashaug skole Senja. Denne post maatte hun, grundet sykdom, fratræ vaaren 1916.

Overalt, hvor hun har virket, har hun det bedste ord for flid og interesse for skolearbeidet. Og der i skolestuen vilde hun kunne ha nedlagt et meget rikt og godt arbeide. Men - se det fik hun desværre ikke til. Gud signe den gode sæd hun i sit korte liv fikk saa, baade i liv og lære.

R.